

בראש של איראן: מדוע טהרן החליטה ללכת על הסלמה?

written by אלי קלוטשטיין | 14.07.2026
פורסם במקור ראשון, בתאריך 14 ביולי, 2026.

ספינות שעוברות במצרי הורמוז בשבוע האחרון פיתחו חשש לא קטן: האם האיראנים יבחרו דווקא בהן כדוגמה הבאה לנחישותם לסגור את המצרים בפני ארה"ב? מזה כבר שבוע טהרן מטפטפת את המסר הזה באמצעות שיגור טילים וכטב"מים על ספינות שעוברות בנתיב שלא אישרה, בסמוך לעומאן, ומנסה להבהיר כי רק היא תחליט מי יורשה להפליג במעבר המים האסטרטגי [1] שעד מרץ האחרון עברו בו כ-20 אחוזים מתעבורת הגז וכ-25 מהנפט בעולם. מנגד, נשיא ארה"ב דונלד טראמפ הצהיר שישתלט על המצרים, ואף יפעל בדומה לאיראנים ויגבה "דמי הגנה" מספינות שיעברו שם.

מכל מקום, האיראנים לא פראיירים: ספינת מכולות שנפגעה מטיל בלילה שבין שבת לראשון, למשל, עלתה באש, הושבתה מפעילות והצוות נאלץ לנטוש אותה בסירות ההצלה. מבחן הכוחות הזה הפך למאבק פסיכולוגי במידה לא מועטה, שכן האיראנים לא צריכים לפגוע בכל ספינה במצרים כדי להדגיש את הנקודה שלהם. גם אם צבא ארה"ב או הנשיא יפרסמו כל השבוע הודעות על כך שהאמריקנים שולטים באזור הורמוז ושספינות יכולות לעבור שם, רבי החובלים יפחדו להפליג במצרים כל עוד לא יקבלו ערובות שחייהם אינם בסכנה. יתרה מכך, חברות הביטוח ייטו פחות ופחות לקחת סיכונים על הספינות והמטען ככל שיתרבו התקריות באזור, ואיש לא יפליג ללא ביטוח.

מה גרם למנהיגי הרפובליקה האסלאמית לזרוק לפח את מזכר ההבנות ולהתחיל להסלים את המצב, עד כדי כך שטראמפ הכריז במהלך פסגת נאט"ו [2] דווקא בטורקיה, למרבה האירוניה [3] שהפסקת האש "מתה", ובמקביל שלח לקונגרס הודעה כיהמלחמה עם איראן התחדשה? האם טהרן לא נהנתה מפירות ההסכם, וקיבלה חבל הצלה משמעותי שהיה מסייע לשקם את ההריסות במדינה ולשפר את המצב הכלכלי, וכך למנוע את האפשרות של התמרמרות אזרחית בטווח הארוך?

בשלב זה איראן וגם ארה"ב טרם שברו את הכלים או החליטו ללכת בכוח עד הסוף, למרות ההתקפות וחידוש המצור במצרי הורמוז, לצד האיומים של טראמפ על הפצצות נרחבות יותר בלב המדינה. בינתיים שני הצדדים נוקטים בטקטיקה של "הסלמה מבוקרת", מתוך רצון לבדוק את רמת ההתחממות שיגיעו אליה, אך מבלי להביא לפריצתה המחודשת של מלחמה כוללת. זה נכון בעיקר לגבי ארה"ב. טהרן ממילא לא הפגינה עד כה, כולל במהלך המלחמה, הרבה יותר יכולות מירי של טילים וכטב"מים [4] שגם כך היא משתמשת בהם כעת [5] אבל יש חשיבות

למטרות שהיא בוחרת לתקוף. עד עתה השבוע היא לא מיצתה את "סל היעדים" שלה.

בה בעת, חשוב לה להעלות כל הזמן את הלחץ, להדגים את רצינותה, ולהוכיח בכלים שונים שהיא לא תוותר. לא רק כוח קינטי משחק כאן תפקיד, אלא גם שימוש בהצהרות כגון זו שבה הודיעה על סגירתם של מצרי הורמוז "עד להודעה חדשה". בעזרת השיטות הללו, האיראנים מנסים למתוח את החבל, אך עדיין לא לקרוע אותו.

מהצד השני, גם האמריקנים שומרים לפי שעה את התקיפות שלהם על אש קטנה. בימים הראשונים הם התמקדו בעיקר באזור החוף בדרום המדינה, בין היתר כדי לנטרל כמה שרק אפשר את יכולתה של טהרן לפגוע בספינות במצרים, לאתר אותן ולעקוב אחריהן. בנוסף התקיף צבא ארה"ב מערכות מכ"מ ואתרי הגנה אווירית, כדי לסלול את הדרך בהמשך הדרך לאפשרות של העלאת רף ההסלמה. ובכל זאת, לפחות עד ליל ראשון האמריקנים נמנעו מלחדור עמוק יותר לפנים הרפובליקה האסלאמית או לתקוף מטרות אנרגיה וממשל. בשלב זה, הלחימה מתמקדת רק בממד הצבאי, ובפרט בתחום הימי. זו הסיבה לכך שטראמפ גם מחדש מהערב (ג') את המצור הימי על איראן. זו לחימה על אש קטנה, ובעיקר הפעלת לחץ כלכלי נרחב. אם יעמוד בדיבורו ויתחיל להפציץ יעדים בלב איראן, כגון מתקן הגרעין בבטן ההר ליד נתנז, תהיה זו כבר אופרה אחרת.

גם בלי לסטות מהטווח הזה של הסלמה מבוקרת, האיראנים מבקשים להדגיש כמה נקודות באמצעות מתקפותיהם: הראשונה היא שמי שיסייע לארה"ב ויעמוד לצידה, ישמש כיעד למתקפה. לכאורה, המתקפות בשלב זה מכוונות למתקנים צבאיים שמחזיקים האמריקנים במדינות המפרץ והאזור, ולא למטרות אזרחיות של אותן מדינות, אך הנקודה ברורה – תעזרו לאמריקנים? תסבלו מידי הבריון השכונתי.

עם זאת, ראשי משמרות המהפכה עדיין נשמרים לפי שעה מחצייה של קווים מסוימים. לירות לירדן או לבחריין זה טוב ויפה, כי ממילא הסיכוי שיוכלו להגיב בנחרצות ולהזיק לאיראנים קטן, אבל הסיפור שונה לחלוטין כשמגיעים לכמה מהמדינות החזקות באזור: בשלב הנוכחי הכוחות המזוינים של טהרן בחרו לא להכניס את ישראל או סעודיה למעגל האש, וגם כאשר איראן כנראה שיגרה טילים או כטב"מים לאיחוד האמירויות – היא לא קיבלה על כך אחריות רשמית.

הרפובליקה האסלאמית נמנעת מירי כזה משום שהיא מבנה שמשמעותו עשויה להיות תגובה חריפה, ובמקרה של ישראל כנראה גלישה מהירה למלחמה כוללת ואזורית. הסעודים, שהתקיפו רק ביום שני את החות'ים בתימן, יודעים היטב גם כיצד להגיב, אם רק ירצו. צה"ל כבר עמד לשגר את כל חיל האוויר, לפי הדיווחים, לאיראן בהסלמה האחרונה, ונעצר ברגע האחרון.

אין משמעות הדבר שישראל לא תותקף בעתיד, אפילו בזמן הקרוב. וושינגטון וטהרן פועלות כל אחת לפי סיבות משלה, ובוחרת בדרך אחרת מתוך מגוון אפשרויות שעומדות בפניה. ייתכן שבשלב כלשהו יבחרו האיראנים ללכת על כל הקופה, מתוך מחשבה שזו הבחירה שתניב להם את הרווח הגדול ביותר. בייחוד הדברים נכונים אם ירגישו שכלכלית הם יותר ויותר נלחצים

לקיר או אם ממילא האמריקנים יחדשו את המתקפה בהיקף נרחב.

בינתיים, לפחות, איראן מהמרת על כך שארה"ב אינה רוצה להגיע למלחמה כוללת למרות חידוש המצור, שכן זו הייתה מראש מטרת מזכר ההבנות. הממשל האמריקני מפגין עד כה [?] לאור המצב בסקרים, התנודות במחירי הנפט ולקראת בחירות האמצע [?] חוסר נכונות מופלג לחדש את האש על אף כל האיומים הבוטים של הנשיא טראמפ, ואפילו על רקע העלבון האישי מניסיון החיסול שלו, לכאורה. בראייה האיראנית, משתלם להם להדגים את הנקודה שלהם, למתוח את החבל ואפילו להשמיע הצהרות מפוצצות, כי הם סבורים שהאמריקנים לא ישברו את הכלים וימנעו מפעולות בלתי הפיכות כגון פלישה קרקעית או תקיפה של מתקני ייצור הנפט במדינה.

במצב הזה הם גם מרשים לעצמם להתרברב ולשחק בהתאם לאגו האזורי, במטרה לנפח את תדמית הבריון שלהם. ארה"ב הודיעה בליל שלישי שעבר שתקפה 80 מטרות באיראן, בתגובה לשיגור הטילים על ספינות? טהרן תנפח את החזה ותטען שהיא יכולה יותר: שעות ספורות לאחר מכן פרסמו משמרות המהפכה כרוז שתקפו 85 יעדים אמריקניים. במזרח התיכון הגודל כן קובע.

פחות הכנסות מהמצופה

המטרה המוצהרת של ארה"ב בתחילת המלחמה לפני כארבעה חודשים וחצי הייתה לנטרל ולשבש את יכולות הגרעין והטילים של איראן, וליצור את התנאים לכך שהעם יוכל לצאת להחליף את הנהגתו. הדברים האלה נשכחו כבר מזמן, והאמריקנים כמעט לא מתעסקים בהם ברמה הצבאית הגלויה, מלבד אולי מעקב מודיעיני וחזותי. בשלב הזה, ועד להודעה חדשה, המלחמה מתמקדת ב"פצצה הגרעינית" החדשה: מצרי הורמוז.

במזכר הביניים נכתב שארה"ב מתחייבת להסיר את המצור הימי מעל איראן, ובתמורה תחזור תנועת כלי השיט באזור באופן הדרגתי לרמה של טרום המלחמה. משטר האייתוללות התחייב "לנקוט את מיטב המאמצים" כדי להבטיח מעבר בטוח וחופשי במצרים, אך הדגיש כי השירות הזה יינתן "ללא תשלום למשך 60 יום". כמו כן הסכימה טהרן לקיים דו-שיח עם עומאן ומדינות במפרץ "לצורך קביעת הסדרי ניהול ושירותים ימיים" [?] בהתאם לדין הבינלאומי ולזכויות הריבוניות של מדינות החוף.

הניסוח הזה של ההסכם הוא מקור הצרות הנוכחיות. ייתכן שהאמריקנים חשבו שהם מסכימים לדבר אחד, ואולי בראשם דמיינו כיצד הם עצמם יגבו תשלום ממכליות תמורת הגנה מטהרן, אך כבר מלכתחילה היה ברור מה כוונתם של האיראנים. 60 יום אומנם השירות יינתן ללא תשלום, אך לאחר מכן ברפובליקה האסלאמית בהחלט מתעתדים לגבות אותו. ההנהגה בטהרן אמרה את זה בפה מלא, וגם הכעס שהביעו מזכיר המדינה מרקו רוביו והנשיא טראמפ לא עזר [?] האיראנים לא ויתרו על עמדתם.

ארה"ב ביצעה, לפיכך, תרגיל אחר: במקום להסתמך על האדיבות האיראנית בשביל לאפשר את מעבר המכליות במצר, היא ניסתה [?] בדומה למה שעשתה לפני החתימה על מזכר ההבנות [?]

ללוות אותן עם ספינות המלחמה שלה בנתיב אחר, דרומי יותר, סמוך לעומאן, ללא תשלום. כנראה האמריקנים הצליחו להוציא כך עשרות מכליות לפחות החוצה מהמצרים, מה שמפחית את העומס הניכר שהצטבר שם.

אלא שהאיראנים מבינים את משמעות מנוף הלחץ שניתן בידם. למעשה, האמריקנים די אשמים בכל המצב הזה. הם החליטו לסגת מהמלחמה בשיא הצלחת המצור הימי שלהם (ועכשיו, כשהבינו את טעותם, הם חוזרים אליו), אחרי שהצליחו לאפשר להרבה מכליות לברוח החוצה בשיא הקרבות, וכך העניקו לטהרן את ההבנה עד כמה הכלי הזה מוצלח. כעת, בכל פעם שרק תרצה לקבל משהו שטרמפ לא יסכים לתת לה, היא יכולה לאיים מחדש בסגירת המצרים ובשיתוק עורק התחבורה הימי החשוב הזה. כמובן, לא יזיקו גם איומים על נתיבי ים אחרים, כגון באב אלמנדב, בעזרת מתנדבים נלהבים כגון החות'ים.

אבל כדי לשמר את אמינות האיום ואת יכולת השליטה האיראנית במצרים, הם מוכרחים להפגין נוכחות ובעלות עליהם גם בימי שגרה, ולא רק בזמן חירום. לפיכך הם לא יכולים לאפשר לאמריקנים לעשות שם כרצונם, כי אז לא תהיה ברורה רמת האמינות של הצהרותיהם בדבר הריבונות שלהם שם. זו הסיבה שהנתיב העומאני, או כל הצעת פשרה אחרת לצורך העניין, מהווה איום על כוונותיה של טהרן. האיראנים מוכנים להשתמש בכוח כדי להפגין את רצינותם בעניין, ואפילו להסתכן בהסלמה שתוביל למלחמה כוללת. גם בהסלמה כזו יוכלו עדיין לאיים על נתיב השיט הזה ועל מחירי הנפט העולמיים, וכאמור ² הם מהמרים שממילא האמריקנים לא ירצו להגיע לשם. האמריקנים לא ייתנו לספינות איראניות לצאת מהמפרץ? לשיטתם, הם לא יאפשרו גם למכליות אחרות לצאת משם.

יתרון אחר של ההתמקדות בהורמוז הוא שהיא מסיטה את הבסיס לדיונים מול האמריקנים. אם בהתחלה האיראנים נקטו מאמץ להרים הצגה של דיונים רציניים על תוכנית הגרעין שלהם, כעת אין בכלל צורך להגיע לשם. טהרן לא נדרשת יותר להכחיש דברים שהוסכמו בחדרי-חדרים, ויכולה להצהיר בפה מלא שאין שום כוונה להכניס פקחים של סבא"א לרפובליקה האסלאמית, כי ממילא העיניים נשואות כרגע למקום אחר. הרי אם מזכר ההבנות לא מיושם, והמאבק מרוכז כעת במצרי הורמוז, בכל מקרה לא מתקיים שיח על נושאים מהותיים יותר שכלל לא עולים לדיון. אפילו לבנון נדחקה הצידה, במידת מה.

האם המאבק הזה שווה את הוויתור האיראני על ההכנסות הרבות שהיו צפויות להם עם החתימה על מזכר ההבנות? מתברר שלא הכול הלך חלק בממד הזה. חברת המודיעין העסקי קפלר העריכה כי 21 מכליות איראניות הוציאו משטחה של הרפובליקה האסלאמית כ-35 מיליון חביות נפט בין 14 ביוני, מועד תחילת יישום ההסכם, ל-10 ביולי ³ שזה מחצית מהכמות שייצאה איראן בפברואר האחרון. באותה תקופה הצליחה איראן להעמיס על אוניות כ-30 מיליון חביות נפט, ובמקביל גם ייצאה 52 מכליות עם מוצרי נפט ופטרוכימיה, שעליהן כ-62 מיליון חביות נפט גולמי.

הצרה היא שהלקוח העיקרי של האיראנים, מפעלים סיניים, פנו לרכוש מוצרים זולים יותר שהציעו המתחרות באזור, כולל עיראק, האמירויות וקטאר. בתום המלחמה המדינות הללו ניסו למכור במהירות מוצרי אנרגיה ולצבור מחדש את הרווחים שהפסידו במהלך הקרבות, וכך יצא שדווקא הנפט האיראני הפך ליקר ביותר בשוק. ההנחה שנתנה טהרן על הנפט שלה הייתה קטנה יותר, ואנשי המזקקות טענו כי נציגיה "איטיים ועקשניים". מתחריהם לא קפאו על השמרים, והציעו נפט במחיר מושך הרבה יותר.

כך יצא שלמרות פתיחת המצרים, האיראנים הרוויחו מהמהלך אולי הרבה פחות משחשבו, וכעת האמריקנים החזירו על כנו את האיסור לרכוש נפט איראני וגם את המצור ² מה שעתיד לתקוע הרבה מאוד מכליות שלהם בים. הנפט שכבר יימכר, כנראה בהנחה גדולה, יניב פחות כסף, וממילא הזרם הקבוע ייקטע, כך שמדובר ברווח חד-פעמי.

בנוסף, המלחמה והמצור על המצרים לימדו את מדינות האזור שעליהן לפתח דרכים עוקפות לייצוא נפט, ולא להסתמך באופן בלעדי רק על נתיב אחד, ובמיוחד כזה שנתון לחסדי האיראנים. כבר במהלך המערכה העצימה פיתחו ערב הסעודית, האמירויות ועוד מדינות דרכים שונות להזרים את הנפט שלהן בדרך עוקפת, כולל בצינורות נפט שהובילו לחופים שאינם שוכנים במפרץ הפרסי.

לצעד הזה יש משמעות מבחינת האיראנים: מנוף הלחץ שלהם פוחת והולך, והם נאלצו לירות גם לעבר הנמלים העוקפים או לעבר מכליות שלא היו במפרץ הפרסי כדי להוכיח שיישארו בכל מקרה הבריון השכונתי. בינתיים הם מנסים לחלוב כמה שיותר את הפרה בהורמוז ³ וכמה שיותר מהר.

עניין השליטה במצרים מתחבר גם לסוגיה הזאת. כמה ימים לאחר ההסכם דווח כי בכירים איראנים מעריכים שגביית עמלות מספינות במצרים תניב להם כ-40 מיליארד דולר בשנה ⁴ סכום אדיר, בהתחשב בזה שהתקציב השנתי של ממשלת איראן עומד על כ-100 מיליארד דולר. דמי החסות הללו, עם זאת, אפשריים רק אם הספינות אכן יעברו בנתיב שתאשר איראן בלבד, ולא בדרכים עוקפות. לכן, וכדי להרוויח כמה שיותר מהשיטה החדשה הזאת, נאלצה טהרן להבהיר את עמדתה ואפילו להסתכן בפתיחה מחודשת של המלחמה. הרווח עשוי היה להיות שווה את זה, אך טראמפ שוב טרף את הקלפים עם המצור הימי, וכעת איראן עלולה שוב להיקלע לבור כלכלי, ואולי בסוף להיכשל בהימור, ולהתמודד עם מלחמה בהיקף נרחב.

הגולם עשוי לקום על יוצרו

כאשר אנו מדברים על ההנהגה האיראנית, נדמה שאנו מתייחסים אליה כאל גוף אחיד ויחיד, אולם דיווחי התקשורת בחודשים האחרונים הבהירו היטב שלא כך המצב. לא מן הנמנע שהבחירה להסלים את המצב מול האמריקנים מקורה באגף הקיצוני יותר של הממשל בטהרן, זה שנשלט בידי משמרות המהפכה בראשות אחמד וחידי. האגף ה"מתון" יותר, שאליו שייכים גורמים כגון הנשיא מסעוד פזשכיאן או שר החוץ עבאס עראקצ'י, ספג נאצות ומהלומות של

ממש במהלך טקסי ההלוויה של המנהיג העליון עלי ח'מינאי, ובינתיים ניכר כי כוחו פחת במאבקי השליטה ברפובליקה האסלאמית. וחידו, שלרגל ההלוויה יצא מהבונקר והעז להראות את פניו, נחשב כדמות שמובילה את הקו התקיף יותר.

לשיטת המחנה הניצי, איראן מוכרחה להראות לאמריקנים את רצינות כוונותיה ואת כוחה כדי להרתיע אותם, ולא להגיע מולם להסכמים חסרי תועלת [2] שבראייתה של טהרן ממילא הם לא מתכוונים לקיים. גישה זו גם דוגלת בכבוד וההרתעה שתרוויח כך איראן מכוחה, שבטווח הרחוק יניבו לה יותר יכולות וכספים.

סביר להניח שמחנה זה גם אינו מודאג לפיכך מהסכנה של מחאה עממית. אחרי שכל התרעומות הציבוריות מהסוג הזה דוכאו בכוח רב בשנים האחרונות, ובפרט בהפגנות שפרצו בחודש ינואר, ראשי משמרות המהפכה יכולים להרגיש בטוחים בעצמם. אפילו אם מצבו של העם האיראני יידרדר לעברי פי פחת [3] והוא לא היה רחוק משם [2] הם יכולים להיעזר באנשי המיליציות העיראקיות כדי לרצוח עשרות אלפים ולהשליט את מרותם ברחובות. אין סכנה שההידרדרות הכלכלית תוביל להפיכה, לשיטה זו.

בה בעת, חידוש הקרבות מול האמריקנים יכול לשמש גם כשעיר לעזאזל, כמוקד אחר של תשומת לב שאליו הציבור יכול לפנות בשעה של קושי כלכלי, ואגב כך להוריד את החשש מהתפרצות עממית. האויב שמחדש את המתקפות על איראן וחונק את כלכלתה מתאים להפליא לשמש כדמות כזו שניתן להשליך עליה את כל צרות העם במדינה.

זה גם הגיוני אחרי כל הפגנות השנאה והזעם שנראו בטקסים השונים של ההלוויה בשבוע שעבר. ההצהרות של בכירים בממשל, הקריאות בהפגנות, המסרים בטלוויזיה, מיצגי השנאה השונים לארה"ב ולישראל [2] הרי צריך לתעל אותם גם בפועל כלפי גורם מציאותי כלשהו, כי אחרת הם יכולים להתפרץ בדרך אחרת. הסלמה מתונה ומדודה, לפיכך, מתאימה גם כפורק לחץ בהקשר הזה. אם אפשר ללוות את זה בניסיונות חיסול נקודתיים, כמו לכאורה המאמץ להתנקש בנשיא טראמפ בהמראתו מטורקיה או הדיווחים על הסכנה המוגברת לשרים בישראל, מה טוב.

הסכנה במהלך כזה היא שהגולם יקום על יוצרו. מרוב הטפות לנקמה ולפגיעה בארה"ב ובישראל, העם האיראני [2] או לפחות חלקים בולטים בו, המקורבים לשלטון [2] עשויים לדרוש לחדש את המלחמה במלוא עוזה, כולל שיגור טילים לעבר "האויב הציוני", אפילו אם כוונת ראשי המשטר אינה להגיע לשם. ייתכן שהלחץ הציבורי יתגבר כל כך, עד שלא תהיה להנהגתה של איראן ברירה אלא לעשות זאת, כדי לרצות את תומכיה.

אולי מנהיגי איראן גם בסוף היום נשבים בקסמי התעמולה של עצמם בדבר כוחם והצורך שלהם להוכיח את יכולתם לנקום את חיסולו של ח'מינאי. העובדה שארה"ב הסכימה לחתום על מזכר ההבנות [2] שבהחלט נתפס בטהרן כהישג איראני [2] העלתה בעיני רוחם את קרנם באופן שאינו בהכרח משקף את המציאות.

החשש הזה מצטרף גם לאפשרות הלא מבוטלת שהמלחמה תתפרץ בעוצמה רבה דווקא בגלל טעויות, תאונות או מיסקולקולציה. גם אם שני הצדדים נזהרים כעת מלהגיע לסף עימות כולל, אירועים נקודתיים יכולים לצאת משליטה, ולגרור אחריהם תוצאות שאיש לא שיער מראש. שיגור טילים לבסיסים אמריקניים, למשל, אם יביא לחיילים הרוגים ² יעלה את הלחץ בבית הלבן. מנגד, פגיעה מקרית של מתקפה מצד צבא ארה"ב על מטרה אזרחית וריבוי נפגעים יעוררו זעם של רבים ברפובליקה האסלאמית, שידרשו ביתר שאת את חידוש האש וניסיונות הנקמה.

מילה על האינטרס הישראלי: מצב הביניים שבין מלחמה למשא ומתן, כל עוד נשמר, חיובי מבחינתנו. מזכר הביניים לא הגשים רבים מהיעדים שלנו, והקפאת הפטורים על רכישת נפט איראני וחידוש המצור מגבירים פעם נוספת את הלחץ הכלכלי על טהרן. בירושלים התפיסה היא שהמלחמה מול הרפובליקה האסלאמית תתפרץ שוב בכל מקרה בשלב כלשהו, ועדיף כמה שיותר מוקדם ³ לפני שאיראן תספיק להתאושש ולבסס יכולות נוספות. כל תקיפה אמריקנית נוספת והחנק הכלכלי כמובן גם גורעים חלק מהנכסים של טהרן, מה שעשוי לעזור לנו בעתיד.

בינתיים מתחזקת ההבנה בבית הלבן בדבר חוסר התוחלת בשיח עם איראן, ואגב כך יתגבר הצורך בתיאום נוסף עם ישראל למתקפה אפשרית עתידית. הכול אומנם עדיין הפיך, וכאמור שני הצדדים עדיין נזהרים לא לקרוע את החבל ולהשאיר חלון פתוח לשיח, אבל הדינמיקה הולכת ותופסת צורה של הסלמה, ולכל הפחות הקפאת המצב ומעבר למלחמה כלכלית.

אלא אם כן משהו בסיסי ישתנה במשוואה שנוצרה בימים האחרונים, זה הכיוון שאליו צועדת המערכה בשלב זה. קשה להאמין שמישהו בהנהגה הישראלית מצטער על כך יותר מדי.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.